

Arrest

nr. 232 293 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 september 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 11 september 2019 geïnterpelleerd door de politie op de luchthaven van Zaventem omdat hij in het bezit was van een vals Litouws paspoort.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 11 september 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Eveneens op 11 september 2019 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van LPA Brussel Nationaal op 11.09.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam : L.(…)

voornaam : G.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Georgië

In voorkomend geval, alias: B.(…) A.(…) ° (…) Litouwen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: B.(…) A.(…) ° (…) Litouwen

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een valse paspoort.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse geschriften en aanmatiging van naam. (PV nummer (…) van de politiezone van LPA Brussel Nationaal.). *Betrokkene werd aangetroffen met een vervalst paspoort met een valse identiteitspagina.*

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

“(…)”

1.4. Verzoeker werd op 21 september 2019 via Istanbul naar Batumi (Georgië) gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van zijn synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 62 en 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt het volgende in zijn synthesesmemorie:

“3.2. *In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :*
(...)

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt:
(...)

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.»

De specifieke omstandigheden in zake die verwerende partij in toepassing van artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 moet in rekening nemen zijn dat verzoekende partij zoals hij verklaarde geen vals identiteitsdocument of reisdocument heeft gebruikt om van Polen naar België te komen of bij haar aankomst in België te zich te identificeren.

Dit wordt ook zo in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2019 letterlijk gesteld: "Betrokkene werd aangetroffen met een vervalst paspoort met een valse identiteitspagina." (zie stuk nr. 3) er staat niet dat hij binnenkwam en zich identificeerde met een vals paspoort.

Het motief: "Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valse geschriften en aanmatiging van naam" dat een strafrechtelijke formule is kan daarom niet geïnterpreteerd worden als zou verzoekende partij zich met een vals paspoort hebben geïdentificeerd.

Het motief van de bestreden beslissing niet schragen. De maximum termijn van drie jaar staat hiermee eveneens geenszins in verhouding met de feiten (binnenkomst en identificatie met het eigen origineel paspoort en geen gebruik van het vals paspoort om België binnen te komen of zich te identificeren) die niet als bezwarend kunnen gelden om de maximumtermijn te rechtvaardigen.

Er ligt geen bedrog ten opzichte van de Belgische autoriteiten voor.

Er is dus geen reden voorhanden om te besluiten dat verzoekende partij "niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden".

Er is daarmee evenmin een risico op onderduiken voorhanden omdat verzoekende partij haar ware identiteit niet verbergde integendeel (zie hoger).

Deze specifieke omstandigheden die verwerende partij zowel in haar bestreden beslissing als in haar nota met opmerkingen negeert is de vaststelling dat verzoekende partij enkel een vals paspoort gebruikte om uit haar land van herkomst te geraken en niet om haar reis van Polen naar Canada via België in transit.

Voor deze reis gebruikte verzoekende partij haar eigen origineel paspoort. Zij heeft hiermee haarzelf direct en zonder misleiding geïdentificeerd.

In tegenstelling tot wat verwerende partij partij wil doen geloven heeft verzoekende partij wel degelijk de specifieke omstandigheden waarmee verwerende partij verplicht dient rekening te houden geduid.

Verder bevestigt verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoekende partij op 13 september 2019 een vrijwillige vertrekverklaring ondertekende en op 21 september 2019 zonder verzet vertrok. Verzoekende partij tekende bovendien tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2019 geen beroep aan.

Om deze redenen geeft verzoekende partij hiermee onmiskenbaar in feite aan dat zij steeds oprecht heeft samengewerkt met de Belgische autoriteiten en dat zij steeds de Belgische wetgeving heeft gerespecteerd.

In tegenstelling tot wat verwerende partij partij wil doen geloven bestaat er in hoofde van verzoekende partij daarom geen risico op onderduiken en is zij geen gevaar voor de openbare orde waardoor deze motieven niet als dragend motieven van de bestreden beslissing kunnen worden weerhouden.

Artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is voorzien of

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.»

Artikel 74/11, § 1, al. 3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° [...]»

Verwerende partij kan geen maximum termijn van drie jaar artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 opleggen omdat het bevel van 11 september 2019 (zie stuk nr. 3) het eerste bevel is en niet kan kwalificeren als een "vroegere beslissing tot verwijdering" die niet werd uitgevoerd en omdat het voormelde bevel evenmin de bepaling bevat dat "voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" (zie stuk nr. 3).

De tekst van dit bevel luidt:

(...)

De bestreden beslissing kan niet rechtsgeldig genomen worden op grond van de ingeroepen wetsbepaling artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing kan evenmin rechtsgeldig genomen worden op grond van de wetsbepaling artikel 74/11, § 1, al. 3, 1° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 omdat deze bepaling enkel slaat op het verhogen van de maximum termijn van drie jaar tot vijf jaar in het geval dat verzoekende partij fraude pleegde of onwettige middelen ten opzicht van de Belgische autoriteiten heeft gebruikt wat niet het geval is en hieronder uitgebreid wordt besproken.

In de bestreden beslissing wordt geen gebruik gemaakt van de verhoging van de maximumtermijn van drie tot vijf jaar. Elke verwijzing naar de wetsbepaling artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 is daarmee zinloos.

Schending van de motiveringsplicht.

Het motief met betrekking tot het onderzoek naar het eventuele gezinsleven of de aanwezigheid van minderjarige kinderen in België en omtrent de gezondheidstoestand van verzoekende partij in toepassing van artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 kan niets aan de voorgaande vastellingen wijzigen en zijn daarmee irrelevant.

De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. Zowel het door verzoeker geschonden geachte artikel 62 van de vreemdelingenwet, als de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, 1°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 11 september 2019 werd geïnterpelleerd door de politie op de luchthaven van Zaventem toen hij wilde vertrekken. Blijkens het administratief verslag was verzoeker in het bezit van een authentiek Georgisch paspoort op naam van L. G. en een vervalst Litouws paspoort met een valse identiteitspagina op naam van B. A. Verzoeker werd gehoord in het Georgisch.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker nooit heeft ontkend dat het Litouwse paspoort een vals document betrof en stelde hij onderweg te zijn naar Canada en aldaar op zoek naar een beter leven. De gemachtigde van de minister nam op 11 september 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker berustte in deze beslissing. Het onderhavige inreisverbod is een *accessorium* van deze beslissing tot verwijdering.

3.5. Verzoeker betwist in zijn middel niet dat hij geen beroep heeft ingesteld tegen de verwijderingsmaatregel waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De vaststelling dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, volstaat voor de gemachtigde van de minister in beginsel om een inreisverbod op te leggen met een maximumduur van drie jaar. Waar verzoeker stelt dat het bevel van 11 september 2019 niet kan worden gekwalificeerd als een vroegere beslissing tot verwijdering die niet uitgevoerd werd, gaat hij uit van een foutieve lezing van de grondslag van de bestreden beslissing.

De overwegingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op het bestaan van een risico op onderduiken, maken een overtollig motief uit. De tevergeefse kritiek van verzoeker waarbij hij ontkent dat hij zich zou hebben trachten te identificeren aan de hand van een vervalst paspoort met een valse identiteitspagina, is gericht tegen deze overtollige motieven en houdt geen verband met het determinerend motief van het bestreden inreisverbod. Er werd aan verzoeker immers geen inreisverbod opgelegd van een langere duur om redenen van openbare orde. Het betoog van verzoeker over de verhoging van de maximumtermijn mist feitelijke grondslag. Deze elementen kunnen zeker niet als "*specifieke omstandigheden*" worden aanzien in de zin van het voormelde wetsartikel.

3.6. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op grond van deze vaststelling een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel te achten. Verzoeker brengt in zijn middel geen gegevens aan die de gemachtigde van de minister ertoe zouden nopen om zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod, noch gegevens die aanleiding zouden kunnen geven tot een inreisverbod van een meer beperkte duur.

3.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN